

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **Sportovní klub střelců Hranicka, z. s.**, se sídlem tř. 1. máje 1330, Hranice, zastoupený Mgr. Alešem Zdráhalou, advokátem se sídlem Přerovská 33, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 1056/40a, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 29. 1. 2024, č. j. 60 A 48/2022-59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Městský úřad Hranice (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 17. 10. 2016 nařídil žalobci, jakožto vlastníku střelnice v lokalitě Pod Hůrkou v Hranicích, podle § 134 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, aby zabezpečil užívání stavby střelnice v lokalitě Pod Hůrkou v Hranicích na pozemcích parc. č. st. 2940 a 1834/4 v katastrálním území Hranice v souladu s rozhodnutím o přípustnosti stavby ze dne 19. 6. 1975, č. j. výst./2354/74/75-Iš/405-173/1572 (dále jen „Rozhodnutí o přípustnosti stavby z roku 1975“) a kolaudačním rozhodnutím ze dne 6. 10. 1978, č. j. výst./1086/78-Hd/201-49-2336 (dále jen „Kolaudační rozhodnutí z roku 1978“), podle nichž střelnice může sloužit pouze

pro střelbu ze vzduchovek a malorážek. Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 1. 2017 zamítl odvolání žalobce a uvedené rozhodnutí potvrdil.

[2] Krajský soud rozsudkem ze dne 26. 3. 2019, č. j. 65 A 27/2017-71, rozhodnutí žalovaného zrušil, neboť podle něj sice bylo v řízení před správními orgány prokázáno, že omezení provozu střelnice jen na střelbu ze vzduchovek a malorážek bylo vtěleno do Rozhodnutí o přípustnosti stavby z roku 1975, jakožto podmínka vyplývající ze závazného posudku Ministerstva zdravotnictví ČSR, Českého inspektorátu lázní a zřidel ze dne 31. 7. 1974, č. j. ČIL-485-26. 6. 1974 (dále jen „Posudek ČILZ“), nebylo však bez pochybností prokázáno, že by se toto rozhodnutí vztahovalo právě na střelnici na pozemku parc. č. 1834/4, neboť se v něm hovoří o *zařízení střelnice na pozemku parc. č. XA*, a nikoli o *střelnici na pozemku parc. č. 1834/4*. Rovněž podle krajského soudu nebylo bez pochybností prokázáno, že pokud Kolaudační rozhodnutí z roku 1978 uvádí, že má být střelnice na pozemku parc. č. 1834/4, resp. objekty, které ji tvoří, užívány pouze k účelům, *pro něž bylo vydáno povolení*, myslí tím skutečně Rozhodnutí o přípustnosti stavby z roku 1975, neboť se jako možné „povolení“ nabízelo i stavební povolení Městského národního výboru v Hranicích ze dne 12. 10. 1967, č. j. Výst /1316/67-IŠ/264 (dále jen „Stavební povolení z roku 1967“), v němž odkaz na Posudek ČILZ, ani jinak vyjádřené omezení typu zbraní nefigurovalo.

[3] Následně žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 11. 2019 rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 17. 10. 2016 zrušil a uložil mu, aby v dalším řízení řádně zjistil skutkový stav a řídil se pokyny soudu. Rozhodnutím ze dne 29. 10. 2020 stavební úřad znovu uložil žalobci povinnost zjednat nápravu při užívání jeho střelnice, avšak toto rozhodnutí zrušil žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 1. 2021. Rozhodnutím ze dne 8. 11. 2021, č. j. OSUZPD/35068/20-13 poté stavební úřad znovu uložil žalobci povinnost zjednat nápravu při užívání jeho střelnice ve smyslu zabezpečení střelby jen ze vzduchovek a malorážek. Žalovaný pak napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

II.

[4] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí rozsáhlou žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl. Předně neshledal, že by se správní orgány neřídily závazným právním pokynem krajského soudu. Shrnul rozhodnutí obou správních orgánů a konstatoval, že tyto závaznému právnímu pokynu dostály.

[5] Následně se vyjádřil k jednotlivým věcným námitkám směřujících do skutkových zjištění správních orgánů. Uvedl, že námitka existence obou pozemků, tedy pozemku parc. č. XA a 1834/4, nemá valný význam, neboť není sporu o tom, že v době vydání Stavebního povolení z roku 1967 zde existovaly oba, jak vyplývá ze spisové dokumentace. Dodal, že stavební úřad tehdy v obou povolovacích aktech označil pozemek, na němž se povolovaná střelnice nachází, jako pozemek parc. č. XA proto, že vycházel z údaje uvedeného žadatelem v žádosti o vydání stavebního povolení, a dále proto, že na obou situacích v měřítku 1:250 (tj. na „Situaci Střelnice pro malorážku Hranice“ z května 1966,

pokračování

jež byla součástí Stavebního povolení z roku 1967, i na „Situaci Střelnice pro SSK Hranice“, jež byla součástí Rozhodnutí o přípustnosti stavby z roku 1975), je ještě uvedeno pouze číslo pozemku parc. č. XA. Samostatné parcelní číslo 1834/4 přitom na žádném ze situačních plánků v měřítku 1:250 nebylo vyznačeno, ačkoliv již v té době existovalo. Byť se tedy jednalo o stav v té době již neodpovídající skutečnosti, jednalo se zřetelně o podklad, z něhož stavební úřad tehdy vycházel. Jednalo se tak o chybu ve smyslu nesprávnosti převzaté z uvedených podkladů, která však byla napravena v Kolaudačním rozhodnutí z roku 1978, v němž je uveden zápis v souladu se skutečností.

[6] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce účelového smísení dokumentací dvou různých staveb. Žalovaný si byl zřetelně vědom toho, že obsahem správního spisu týkajícího se Rozhodnutí o přípustnosti stavby z roku 1975 bylo více technických zpráv a výkresů, přičemž tyto odlišil a vysvětlil, k čemu se dle jeho názoru vztahuje dokumentace označovaná žalobcem číslem 1, tj. technická zpráva č. 1/1 a výkresy č. 1/2 a 1/3. Dospěl k závěru, že se žalovaný v listinných podkladech správně zorientoval a dospěl na jejich základě k jedinému možnému a logickému výsledku, že v Kolaudačním rozhodnutí z roku 1978 obsažená podmínka č. 1, že *„Po dobu trvání stavby budou objekty ... užívány pouze k účelům, pro něž bylo vydáno povolení“*, odkazuje, ač nikoli výslovně, na Rozhodnutí o přípustnosti stavby z roku 1975, a tudíž účelem, pro který bylo vydáno povolení, se rozumí účel splňující podmínky Rozhodnutí o přípustnosti stavby z roku 1975, tj. i v něm uvedenou podmínku č. 8 požadující dodržení Posudku ČILZ, jenž v bodě 2. umožnil střelnici užívat pouze pro střelbu ze vzduchovek a malorážek. Podle krajského soudu je zřejmé, že je-li ve Stavebním povolení z roku 1967 uvedeno, že bylo požádáno o povolení k provedení *„prací na stavbě malorážkové střelnice na pozemku parc. č. XA kat. úz. H., Pod Hůrkou dle schválené projektové dokumentace“*, pak touto dokumentací musela být dokumentace založená na č. l. 9 až 14 spisu, přičemž z obou situačních map, které jsou součástí této dokumentace, je zřejmé, že střelnice se od počátku nacházela na pozemku parc. č. 1834/4. Uvedené současně dovodil i z polohového zakreslení střelnice přímo v obou situačních mapách a srovnání s okolními pozemky. Nadto se v dokumentaci nachází informace, že se má jednat o výstavbu malorážkové střelnice. Dodal, že ze spisového materiálu dále vyplývá, že práce na výstavbě střelnice byly zahájeny již před vydáním předmětného povolení, což vysvětluje možný důvod v uvedeném povolení použité formulace *„k provedení nejnutnějších oprav v rozsahu shora uvedeném a popsáném“*, neboť zkrátka v době vydání povolení již řada prací byla fakticky provedena. V souvislosti s žádostí o prodloužení Stavebního povolení z roku 1967 bylo vydáno Rozhodnutí o přípustnosti stavby z roku 1975, do nějž byla podmínka Posudku ČILZ vtělena (podmínka, že bude střelnice sloužit jen pro střelbu ze vzduchovek a malorážek), a dále rozhodnutí o přípustnosti stavby oplocení pozemku parc. č. XA a 1834/4. Ze související doložkou opatřené mapy pak bylo zřejmé, že se jedná o střelnici nacházející se na pozemku parc. č. 1834/4. Krajský soud uvedl, že obě technické zprávy ale mají prakticky shodný úvodní odstavec, v němž je uvedeno, že uvažovaná střelnice se nachází v areálu Pod Hůrkou v Hranicích *„na parcele č. XA pod č. 1834/4“*, a dále obě zprávy pokračují prakticky shodným polohovým vymezením, což svědčí o tom, že je v obou zprávách popisována střelnice umístěvaná na stejném místě. Konstatoval, že údaj uvedený v obou technických zprávách, že se má střelnice nacházet *„na parcele č. XA pod č. 1834/4“*,

svědčí o tom, že autor technické zprávy považoval pozemek parc. č. 1834/4 za součást pozemku parc. č. XA, popř. chtěl zdůraznit, že se pozemek parc. č. 1834/4 z pozemku parc. č. XA vyčlenil. Existenci jediné střelnice podporuje dále skutečnost, že součástí spisu je Situace střelnice pro „SSK Hranice“ v měřítku 1:250 z roku 1973, na níž je celá střelnice zakreslena na pozemku, označeném sice jako parc. č. XA, avšak je z polohy této střelnice zřejmé, že se nachází v místě odpovídajícím pozemku parc. č. 1834/4, který v této zřetelně starší mapě ještě není jako samostatný vyznačen. Dále pro podporu závěru, že se Rozhodnutí o přípustnosti stavby z roku 1975 vztahuje ke střelnici na pozemku parc. č. 1834/4, svědčí text žádosti Svazarmu ze dne 27. 5. 1974 a k tomu náležející další dokumenty, v nichž se hovoří o dobudování střelnice. Tvrzení žalobce o tom, že se Rozhodnutí o přípustnosti stavby z roku 1975 vztahuje ke stavbě dřevěné střelnice na betonových základech na pozemku parc. č. XA, nemá ve spisové dokumentaci oporu. Ztotožnil se se závěry žalovaného, že obsah správního spisu vede k závěru, že se od počátku jednalo o jedinou střelnici, která se vždy měla nacházet a nachází na pozemku parc. č. 1834/4.

[7] K námitce absence omezení užívání střelnice v Kolaudačním rozhodnutí z roku 1978 krajský soud uvedl, že striktně vzato je toto tvrzení pravdivé, avšak podmínka č. 1 odkazuje na účel užívání, pro který bylo vydáno povolení, jímž bylo právě Rozhodnutí o přípustnosti stavby z roku 1975, které v bodě 8 podmínilo povolení užívání stavby dodržením Posudku ČILZ.

[8] K námitce ochrany práv nabytých v dobré víře krajský soud konstatoval, že přestože byl znalcem v oboru vypracován provozní řád střelnice spolu s režimem jejího využití a rozsahem použitelných zbraní a výměr PČR pro používání a provoz střelnice, nevyvrací obsah předložené dokumentace platnost Kolaudačního rozhodnutí z roku 1978 a v něm uvedené podmínky č. 1. Povolení provozu střelnice Policií ČR podle zákona o střelných zbraních a balistické posudky osvědčují technickou způsobilost provozu střelnice pro vymezené typy zbraní. Veškerá povolení byla vydána pod podmínkou, že bude střelnice sloužit jen ke střelbě ze vzduchovek a malorážek, neboť se střelnice na pozemku parc. č. 1834/4 nachází v chráněném území lázeňského místa Teplice nad Bečvou. S uvedeným ostatně zcela koresponduje obsah písemností zasílaných ministerstvem zdravotnictví v roce 2000 až 2002 žalobci. Dle krajského soudu neobstojí ani námitka dobré víry v dlouhodobost provozu velkorážních zbraní, neboť se žalobcem byly opakovaně řešeny situace, při nichž docházelo užívání střelnice ke střelbě z nepovolených zbraní a žalobce byl vyzýván stavebním úřadem ke zjednání nápravy.

[9] Ve vztahu k argumentaci proti použití rozsudků vydaných civilními soudy žalovaným uvedl, že otázku, k jakému účelu je z hlediska stavebních předpisů povoleno užívání střelnice na pozemku parc. č. 1834/4, řešil okresní soud v uvedeném řízení jen jako předběžnou. Vyřešení předběžné otázky se neprojeví ve výroku rozhodnutí soudu, ale jen v jeho důvodech. Dílčí nesprávnost spočívající v tvrzení stavebního úřadu o nepřipustnosti odchýlení se od závěru vysloveného okresním soudem v odůvodnění civilního (souvisejícího) rozsudku, nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Ke svévolnosti výkladu § 126 odst. 1 stavebního zákona správními orgány poté konstatoval, že žalovaný zřetelně v napadeném rozhodnutí vycházel z § 126 odst. 1

pokračování

stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012. Takový postup považoval krajský soud za nesprávný, avšak i přesto, že aplikoval nejen nesprávné znění zákona, nýbrž i nesprávný zákon, dospěl ve výsledku ke správnému závěru. Text ustanovení původního stavebního zákona je obdobný textu § 126 odst. 1 stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012, tj. umožňuje stanovit účel užívání stavby i ve stavebním povolení.

III.

[10] Proti v záhlaví uvedenému rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[11] Stěžovatel nadále trval na tom, že listin a ostatních důkazů v řízení provedených nelze jednoznačně prokázat provázanost Kolaudačního rozhodnutí z roku 1978 s Rozhodnutím o přípustnosti stavby z roku 1975. Nebylo tak možné dojít k závěru, že je střelnice zkolaudována jen pro účely použití malorážních zbraní a vzduchovek. Z listinných podkladů nelze jednoznačně dovodit existenci pouze jedné střelnice, neboť ze stavební dokumentace je evidentní, že se jednalo o dvě stavby, jejichž technický popis je zcela rozdílný a neslučitelný. Měl za to, že stavba střelnice umístěná na pozemku parc. č. 1834/4 byla nedůvodně provázána s Rozhodnutím o přípustnosti stavby z roku 1975 a další projektovou dokumentací, aniž by k tomu svědčily relevantní důkazy. Zdůraznil, že jedna technická zpráva se váže ke stavbě na pozemku parc. č. XA, dřevěné konstrukci stanovených rozměrů dle Rozhodnutí o přípustnosti stavby z roku 1975, kdežto druhá technická zpráva se zcela zřetelně váže ke stavbě střelnice na pozemku č. 1834/4. Z tohoto důvodu považoval nepochybné, že tyto technické zprávy, každá pro jinou stavebně odlišnou stavbu, nemohou prokazovat provázanost mezi Kolaudačním rozhodnutím z roku 1978 a Rozhodnutím o přípustnosti stavby z roku 1975. Přitom zdůraznil, že o změnu stavby nebylo nikdy požádáno ani nebyla provedena, což podporuje závěr o dvou stavbách na různých pozemcích. Naopak je doloženo, že stavebník podal žádost o prodloužení stavebního povolení. Dle stěžovatele nebyly jednoznačně vysvětleny rozpory v dokumentaci a právní názor žalovaného je založen na vadném a neúplném zjištění skutkového stavu a je tedy nesprávný a nezákonný.

[12] Dále namítl, že stěžejní ve věci stále zůstává ochrana práv nabytých v dobré víře. Nelze se spokojit s argumentací krajského soudu, že stěžovatelovu dobrou víru narušuje vícere projednávání situací, kdy mělo být zjištěno užívání střelnice ke střelbě z nepovoláných zbraní a při nichž byl stěžovatel vyzýván ke zjednání nápravy. Byl přesvědčen, že přijetí podnětů ze strany PČR a jejich projednání i za situace, že tyto přestupky byly projednávány opakovaně, ještě neznamená, že stěžovatel nebyl v dobré víře. Naopak o jeho dobré víře svědčí dlouhodobost užívání střelnice i pro střelbu z velkorážních zbraní (téměř 20 let) bez jakékoliv vědomosti o možném porušování podmínek užívání střelnice. Současně odkázal na jiná rozhodnutí, která měla jeho tvrzení o možném užívání velkorážních zbraní potvrdit. Z těchto rozhodnutí pak stěžovatel legitimně vycházel. Dle jeho názoru Kolaudační rozhodnutí z roku 1978 povolilo užívání stavby bez jakéhokoliv omezení, přičemž neodkazuje na jiné rozhodnutí ani se na něj neodvolává. Z obsahu Kolaudačního rozhodnutí z roku 1978 stěžovatel nijak nemohl dovodit provázanost s Rozhodnutím o přípustnosti stavby z roku 1975 a nelze mu přičítat

k tíži, že o tomto měl mít vědomost. Nadto není původním vlastníkem, tudíž nemohl vědět, že může existovat nějaká podmínka č. 8 požadující dodržení Posudku ČILZ, jenž v bodě 2. umožnil střelnici užívat pouze pro střelbu ze vzduchovek a malorážek. Vzhledem k uvedenému byl v souladu s bodem č. 4. podmínek Kolaudačního rozhodnutí z roku 1978 balistikem jako znalcem v oboru vypracován provozní řád střelnice spolu s režimem využití střelnice a rozsahu zbraní použitelných na střelnici, v němž bylo výslovně uvedeno, že budou povoleny malorážní i velkorážní pistole. Na základě tohoto provozního řádu pro střelnici pak PČR vydala výměr pro používání a provoz střelnice, kterým povolila užívání i velkorážních zbraní na střelnici. Skutečnost, že střelnice bude užívána i pro velkorážní zbraně tedy byla úřadům řádně oznámena a doložena. Též vyhotovený provozní řád byl schválen znalcem v oboru. Žalovaný i krajský soud tak nesprávně posoudily dobrou víru stěžovatele, což ve svém důsledku znamená nesprávné právní posouzení, a tedy nezákonnost vydaných rozhodnutí.

[13] Závěrem podotkl, že je třeba se zamyslet nad obsahovým významem znění Kolaudačního rozhodnutí z roku 1978, v němž bylo povoleno užívání stavby střelnice pouze k účelům, pro něž bylo vydáno povolení. Podmínka č. 1 neodkazuje na žádné rozhodnutí o přípustnosti stavby. Účel užívání stavby tak byl dán samotným Kolaudačním rozhodnutím z roku 1978. Případné podmínky užívání měly být vyjádřeny explicitně, nikoliv pouze vágním odkazem na jiné rozhodnutí. Správní orgány při hodnocení důkazů překročily meze správního uvážení, neboť nelze dospět k závěru o provázanosti Kolaudačního rozhodnutí z roku 1978 a Rozhodnutí o přípustnosti stavby z roku 1975. posudek ČILZ se proto na stavbu střelnice nevztahuje.

IV.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se zcela ztotožňuje s právními názory a závěry soudu v napadeném rozsudku. Má za to, že se správní orgány dostatečně zabývaly všemi námitkami a řádně zjistily skutkový stav. Odkázal na své vyjádření k žalobě, napadené rozhodnutí a na spisový materiál. Poukázal též na to, že kasační stížnost v zásadě opakuje argumentaci uvedenou v žalobě, aniž by blíže reagovala na samotné odůvodnění napadeného rozsudku.

V.

[15] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Předně je třeba uvést, že se krajský soud velmi podrobně zabýval předmětem sporu, přičemž v předchozím řízení rozhodnutí žalovaného rozsudkem ze dne 26. 3. 2019, č. j. 65 A 27/2017-71, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Kasační soud je toho názoru,

pokračování

že krajský soud důsledně reagoval v zásadě na všechny namítané skutečnosti, přičemž z jeho závěru je seznatelné, jakým způsobem a z jakých důvodů rozhodl. Argumentace krajského soudu je řádně a logicky odůvodněna, přičemž tyto závěry mají oporu jak ve správním spise, tak v platné právní úpravě.

[18] Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační argumentace převážně, byť jinými slovy, opakuje argumenty uvedené již v řízení před správními orgány a stejně tak v žalobě podané u krajského soudu. Je třeba zdůraznit, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Kasační přezkum je možný jen v rozsahu, v jakém k tomu stěžovatel svou formulací kasačních námitek vytvoří prostor. Řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem nemůže být „*jakýmsi druhým pokusem ještě jednou a z pohledu stěžovatele lépe uvážit o tomtéž*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2019, č. j. 1 Afs 44/2019-41). Ač kasační stížnost nekopíruje text správní žaloby doslovně, z jejího obsahu není patrna zřetelná reakce na konkrétní závěry krajského soudu. Pro úplnost lze dodat, že účelem řízení o kasační stížnosti není obsírně vyvracet opakující se argumentaci stěžovatele, kterou se již dostatečně zabýval krajský soud.

[19] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil namítané vadě řízení před správními orgány. Podle jeho názoru byl skutkový stav zjištěn dostatečně a má oporu ve správním spisu, přičemž při jeho zjišťování nedošlo k žádným vadám, pro které by bylo třeba žalobou napadené rozhodnutí zrušit. Rozhodnutí správních orgánů nelze považovat ani za nepřezkoumatelná či jinak vadná. Odpovídají konstantní judikatuře správních soudů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012-41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013-25).

[20] Podle § 134 odst. 2 věty první stavebního zákona *zjistí-li stavební úřad při kontrolní prohlídce stavby závadu nebo vyžaduje-li to přesnost a úplnost zjištění podle § 133 odst. 2, vyzve podle povahy věci stavebníka, osobu, která zabezpečuje odborné vedení provádění stavby a má pro tuto činnost oprávnění podle zvláštního právního předpisu (dále jen "stavbyvedoucí") nebo osobu vykonávající stavební dozor anebo vlastníka stavby, aby ve stanovené lhůtě zjednali nápravu. Podle odst. 3 věty první téhož ustanovení nebude-li výzvě ve stanovené lhůtě vyhověno, vydá stavební úřad rozhodnutí, kterým zjednání nápravy nařídí; při provádění stavby může rozhodnout o přerušení prací a stanovit podmínky pro jejich pokračování.*

[21] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že nelze jednoznačně prokázat provázanost Kolaudačního rozhodnutí z roku 1978 s Rozhodnutím o přípustnosti stavby z roku 1975. Byl přesvědčen, že listinné podklady jasně pojednávají o dvou stavbách na dvou různých pozemcích, přičemž Rozhodnutí o přípustnosti stavby z roku 1975 se nevztahuje na střelnici na parc. č. 1834/4, nýbrž na dřevěnou konstrukci na parc. č. XA. Ze správního spisu se však podává, že v době vydání klíčových rozhodnutí existovaly oba uvedené pozemky a stavební úřad na podkladě nesprávné mapové dokumentace a z údajů uvedených žadatelem v žádosti o vydání stavebního povolení pouze nesprávně označil v Rozhodnutí o přípustnosti stavby z roku 1975 pozemek, na němž měla být předmětná

střelnice vystavěna. V situačních plánech bylo nesprávně uvedeno pouze parc. č. XA, byť se jednalo o stav, který neodpovídal skutečnosti. Tato nesprávnost pak byla napravena v Kolaudačním rozhodnutí z roku 1978, které již v souladu se skutečností hovoří o střelnici na pozemku parc. č. 1834/4 s příjezdovou komunikací přes pozemek parc. č. XA.

[22] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani související námitce, že vzhledem k tomu, že nelze doložit provázanost uvedených rozhodnutí, nelze tvrdit, že stěžovatel musí dodržovat pravidla stanovená Rozhodnutím o přípustnosti stavby z roku 1975 a Posudkem ČILZ. Obsahem správního spisu týkajícího se Rozhodnutí o přípustnosti stavby z roku 1975 bylo více technických zpráv a výkresů, přičemž žalovaný tyto podklady odlišil a vysvětlil, k čemu se vztahují. Správní orgány na základě předložené dokumentace nemohly dospět k jinému závěru, než že v Kolaudačním rozhodnutí z roku 1978 obsažená podmínka č. 1, že *„Po dobu trvání stavby budou objekty ... užívány pouze k účelům, pro něž bylo vydáno povolení“*, odkazuje, ač nikoli výslovně, na Rozhodnutí o přípustnosti stavby z roku 1975, a tudíž účelem, pro který bylo vydáno povolení, se rozumí účel splňující podmínky Rozhodnutí o přípustnosti stavby z roku 1975, tj. i v něm uvedenou podmínku č. 8 požadující dodržení Posudku ČILZ, jenž v bodě 2. umožnil střelnici užívat pouze pro střelbu ze vzduchovek a malorážek. Krajský soud v bodě 34 až 36 řádně popsal a vysvětlil provázanost stěžejní dokumentace, která správní orgány vedla ke správnému závěru o tom, že nedošlo ke smísení dvou staveb na dvou pozemcích, nýbrž se jednalo stále o budovu střelnice, která je předmětem tohoto řízení, a to na pozemku parc. č. 1834/4. Nadto z obsahu žádosti a z textu technické zprávy jednoznačně vyplývá, že práce na výstavbě střelnice (ve smyslu výstavby celého areálu, tj. včetně provádění zemních prací a úprav terénu) byly zahájeny již před vydáním předmětného povolení. Povolení tak v roce 1967 bylo v souladu s touto dokumentací dokončit svaňování ochranných valů, provést vyrovnaní terénu, zpevnit terén střeliště, zbudovat betonové patky pro střelnici Stamont a tuto střelnici namontovat a vytvořit podlahu. V návaznosti na uvedené povolení bylo v roce 1975 vydáno právě Rozhodnutí o přípustnosti stavby, do nějž byla podmínka Posudku ČILZ (hovořící o „dostavbě střelnice“) vtělena, a dále rozhodnutí o přípustnosti stavby oplocení pozemku parc. č. XA a 1834/4. Povolení obou staveb (střelnice i oplocení) bylo potvrzeno razítkem (doložkou) MNV v Hranicích na mapě, z níž je zřejmé, že se jedná o střelnici nacházející se na pozemku parc. č. 1834/4. Zdejší soud na podkladě uvedeného nemá pochyb, že by mělo dojít k jakékoliv záměně či nesprávné subsumpci stěžovatelovy střelnice pod účinky Rozhodnutí o přípustnosti stavby z roku 1975.

[23] Pokud jde o stěžovatelem namítanou dřevěnou stavbu, na kterou by se údajně mělo Rozhodnutí o přípustnosti stavby z roku 1975 vztahovat, Nejvyšší správní soud uvádí, že obě technické zprávy mají prakticky shodný text, v němž je uvedeno, že uvažovaná střelnice se nachází v areálu Pod Hůrkou v Hranicích *„na parcele č. XA pod č. 1834/4“*, a dále obě zprávy pokračují prakticky shodným polohovým vymezením *„uvažované střelnice“*. Tato skutečnost svědčí sama o sobě o tom, že je v obou zprávách popisována střelnice umístovaná na stejném místě. Pokud by totiž v jednom případě byla popisována střelnice, jež měla být umístěna na pozemku parc. č. XA (podle stěžovatele dřevěná střelnice na betonových základech popisovaná v technické zprávě 1/1 a výkresech 1/2 a 1/3), zatímco v druhém případě zděná stavba s montovanou střelnicí Stamont

pokračování

(popisovaná v technické zprávě 3/1), nepochybně by popis sousedních pozemků vypadal v obou případech odlišně. K tomu je třeba dodat, že dřevěná střelnice s betonovými základy na pozemku parc. č. XA není na žádné dochované situační mapě zakreslena, a to ani samostatně, ani vedle střelnice na pozemku parc. č. 1834/4.

[24] Kasační soud proto shodně s krajským soudem dospěl k závěru, že se od počátku jednalo o jedinou střelnici. Střelnice, ve smyslu areálu tvořeného samostatnými stavbami, resp. zařízeními – úpravy terénu, přístupové chodníky, střeliště, klubovna, šatna, záchytné stěny a nosiče terčů, se vždy, tj. již od roku 1967, měla nacházet a nachází na pozemku parc. č. 1834/4. Pokud tedy Kolaudační rozhodnutí z roku 1978 uvádí, že má být střelnice na pozemku parc. č. 1834/4, resp. objekty, které ji tvoří, užívány pouze k účelům, *pro něž bylo vydáno povolení*, myslí tím skutečně bez důvodných pochybností Rozhodnutí o přípustnosti stavby z roku 1975, obsahující odkaz na Posudek ČILZ.

[25] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce ochrany práv nabytých v dobré víře. Stěžovatel sice odkazoval na různá povolení či výměr PČR, dle nichž mu bylo povoleno užívat na střelnici i velkorážní zbraně, avšak jejich obsah a povaha nemohou nijak vyvrátit platnost Kolaudačního rozhodnutí z roku 1978 a v něm uvedené podmínky č. 1 odkazující na účel užívání povolený Rozhodnutím o přípustnosti stavby z roku 1975, tj. užívání jen pro vzduchovky a malorážky. Povolení provozu střelnice PČR a balistické posudky osvědčují technickou způsobilost provozu střelnice pro vymezené typy zbraní, nikoliv, že je jejich užívání přípustné z hlediska předpisů stavebních. Stěžovatel nikdy nezpochybnil, že se střelnice na pozemku parc. č. 1834/4 nachází v chráněném území lázeňského místa Teplice nad Bečvou. Musel si být tedy vědom, že k umístění stavby střelnice je nutný Posudek ČILZ, tedy že v jeho případě musí existovat již od stavebníka. To se v případě střelnice v lokalitě Pod Hůrkou stalo, Posudek ČILZ byl vydán, v Rozhodnutí o přípustnosti stavby z roku 1975 konstatován a užívání povolované stavby bylo podmíněno splněním podmínek v tomto posudku uvedených, tj. i podmínky, že bude střelnice sloužit jen ke střelbě ze vzduchovek a malorážek. Skutečnost, že balistik následně konstatoval způsobilost a bezpečnost předmětné střelnice i pro střelbu z dalších typů zbraní, jakož i fakt, že použití takových zbraní na dané střelnici povolila PČR a velkorážné a další zbraně jsou zmíněny v provozním řádu střelnice, platnost Rozhodnutí o přípustnosti stavby z roku 1975 ani Kolaudačního rozhodnutí z roku 1978 nemohla nijak ovlivnit.

[26] V této souvislosti stěžovatel rovněž poukázal na princip dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci. Uvedl, že střelnice je pro střelbu velkorážních zbraní užívána již od roku 1981 a navíc bylo rozhodnutím ministra pro místní rozvoj ze dne 11. 4. 2007, č. j. 33841/2006-22-3 ponecháno v platnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2004, v němž tento došel k závěru, že Kolaudační rozhodnutí z roku 1978 se na Rozhodnutí o přípustnosti stavby z roku 1975 neodvolává a neurčuje ani žádné podmínky omezující provoz střelnice s výjimkou dočasného opatření balistika. Ani zdejší soud však nepovažuje stěžovatelem uvedenou judikaturu Ústavního soudu za přílehlavou. Ze správního spisu se podává, že stavební úřad provedl místní šetření, při kterém stěžovateli sdělil, že z dokumentace vyplývá, že předmětná střelnice může sloužit pouze

pro střelbu ze vzduchovek a malorážek, nikoli pro střelbu z velkorážných zbraní. Z rozhodnutí Okresního úřadu Přerov ze dne 30. 10. 2000, zn. RR/vl.2221/00, pak soud zjistil, že již v roce 1998 stavební úřad projednával se stěžovatelem přestupek, jehož se měl dopustit právě užíváním střelnice v rozporu se stavebním a kolaudačním rozhodnutím, tj. i pro velkorážné zbraně. Dále z obsahu správního spisu vyplývá, že od té doby byla několikrát řešena oznámení PČR o zjištěném užívání střelnice ke střelbě z nepovolených zbraní a stěžovatel byl vyzýván stavebním úřadem ke zjednání nápravy. Obsah správního spisu tak nesvědčí správnosti tvrzení stěžovatele o jeho dobré víře a 40 letech legitimního užívání předmětné střelnice na pozemku parc. č. 1834/4 pro velkorážné zbraně. Jak správně uvedl krajský soud v bodě 55 rozsudku, důvod, proč žalovaný přehodnotil svůj názor vyjádřený v rozhodnutí ze dne 9. 7. 2004, OSR/2951/04 – SŘ/1894/HK, v němž uvedl, že Kolaudační rozhodnutí z roku 1978 neodkazuje na žádné povolení a neurčuje žádné podmínky omezující provoz střelnice, žalovaný srozumitelně vysvětlil na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí.

[27] Stěžovateli sice lze přisvědčit, že Kolaudační rozhodnutí z roku 1978 neobsahuje explicitně stanovené podmínky pro užití střelnice, avšak uvedená absence sama o sobě nemůže znamenat, že ji lze užívat bez jakýchkoli omezení. Rovněž je skutečností, že Kolaudační rozhodnutí z roku 1978 neobsahuje ani výslovný odkaz na rozhodnutí, jímž byla kolaudovaná stavba povolena. Existence podmínky č. 1 uvedená v tomto rozhodnutí však odkazuje na účel užívání, pro který bylo vydáno povolení, jímž bylo právě Rozhodnutí o přípustnosti stavby z roku 1975, které v bodě 8 podmínilo povolení užívání stavby dodržením Posudku ČILZ.

[28] Nejvyšší správní soud se proto s poukazem na výše uvedené důvody ztotožňuje se závěry krajského soudu a uzavírá, že napadený rozsudek je důsledně odůvodněn v souladu se zákonnou úpravou a konstantní judikaturou správních soudů. Neshledal rovněž žádné pochybení v posouzení právní otázky a v podrobnostech na něj odkazuje, aby neopakoval již jednou vyřčené.

[29] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[30] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. dubna 2025

pokračování

7 As 102/2024 - 26

David Hipšr
předseda senátu